

Мирчо бѣше разсѣянъ и въ училището. Веднѣжъ учителя имъ разправи отъ граматиката за глаголитѣ, за тритѣ имъ врѣмена: сегашно, минжло и бжджще. Слѣдъ това накара Мирча да напише: „Хладенъ вѣтъръ духа“ и го попита въ кое е врѣме.

— Сега е зимно врѣме, господинъ учителю, отговори Мирчо.

Тази разсѣяностъ побърка на Мирча и той не можа да се изучи.

Дѣца, пазете се отъ разсѣяностъ!

ВЪ КОЛИБИТѢ.

Искачи се на връхъ Стара-Планина и погледни на сѣверъ и на югъ! . . . На югъ балкантъ се спуща изведнѣжъ и стрѣмно, като че е прѣсеченъ. Тамъ той е каменистъ и на повечето мѣста оголѣлъ: брадвата на околнитѣ жители го е упостошила. Рѣкитѣ се спущатъ бързо и буйно; тѣ скачатъ, биждѣ се силно о скалитѣ и събарятъ всичко отпрѣдъ си. При политѣ ти виждашъ равно като тава поле, обработено, засѣто съ лозя, тридафели, хлѣбни растения и овощни дървета. Тамъ се мерджелѣждѣ потѣнжли въ димъ голѣми и хубави села.

Обърни се сега на сѣверъ! Каква разлика! Гдѣ се свършва балкантъ не можешъ познѣ. Той ту се снишава, ту се издига: все хълмове, бърда и долини. Рѣкитѣ по-кратко, по-гладко и по-бавно лжкатушатъ и шумѣтъ. Лѣтно врѣме на всѣкждѣ зеленина: дървета за градежъ и горенье по височинитѣ, овощни градини и ливади изъ долинитѣ, лозя и ниви по хълмоветѣ. Татъкъ въ долината блѣщи кубето на нова черквица, а нейдѣ си горѣ кацнжли, като орелъ, десетина сламенни кжщици. По-